

Da fik han Øje paa en Ting, der stod mellem et Par Urtepotter i Vindueskarmen, — og i det samme strømmede Blodet ham voldsomt til Hjertet. Han havde genkendt sin Moders lille røde Træballe til Garnnøgler, den han kunde huske, fra han var saa lille, at den havde syntes ham et formeligt Dyb.

Et Øjeblik efter gled der en Skygge over Rullegardinet deroppe.

„Maaske var det Moder“ — tænkte han og kom pludselig til at skudre i Nattekulden.

Efter nogle Minutters Forløb viste Skyggen sig igen men saa flygtigt og utydeligt, at han end ikke kunde afgøre, om det var Skyggen af en Mand eller af en Kvinde. Da der i det samme hørtes Stemmer fra et højroestet Selskab, der nærmede sig nede i Gaden, gik han bort.

Langsomt vendte han tilbage til Byen ad den Vej, han var kommen.

Da han naaede Hotellet, følte han trods sin helt pinefulde Træthed en saadan Ulyst til, ja næsten Skræk for at komme op til Ensomheden i det fremmede Kammer, at han vendte om i Porten og drev over i Kafeen paa den modsatte Side af Torvet. Her satte han sig hen i en Krog ved et Glas Øl og søgte at samle sig lidt.

Først her, under den endelige Opgørelse af Dagens Resultater, da Spørgsmaalet om, hvad han nu skulde gribe til, ikke længer lod sig af-færdige med en Talemaade, gik det tilfulde op for ham, hvor store Vanskeligheder han havde beredt sig. Han maatte indrømme, at der var noget berettiget i den Højtidelighed, hvormed Jakobe og de andre havde taget Sagen. Han stod nu igen paa bar Bund, følte paany et stort, tomt